

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในการดำเนินการวิจัยเรื่อง การสอนที่เน้นรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีวัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนโดยใช้การสอนที่เน้นรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียน และเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการสอนที่เน้นรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียน โดยมีกลุ่มเป้าหมายที่ใช้วิจัยในครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนแม่กิงวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง จำนวน 22 คน การดำเนินวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการสอนด้วยตนเอง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียน แบบประเมินความสามารถในการเขียนบรรยายตามหัวข้อเรื่องที่ผู้สอนกำหนดก่อนและหลังเรียน และหลังจากสอนแต่ละแผน และแบบสอบถามความคิดเห็นก่อนและหลังการสอนที่เน้นรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนหลังจากที่ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนต่างๆแล้ว นำข้อมูลที่ได้จากการทำวิจัยมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติและสามารถสรุปและอภิปรายผลการวิจัยได้ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

สรุปผลการวิจัย

1. ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงขึ้น และผ่านเกณฑ์การประเมิน ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง หลังเรียนโดยใช้การสอนที่เน้นรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียน
2. ความคิดเห็นของนักเรียนต่อการเรียนภาษาอังกฤษในเชิงบวกสูงขึ้น อยู่ในระดับดี หลังเรียนโดยใช้การสอนที่เน้นรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียน

อภิปรายผลการวิจัย

ผลจากการวิจัยและข้อค้นพบในการทำวิจัยครั้งนี้สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ผลการศึกษาความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียน โดยใช้ในการสอนที่เน้นรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละ พบว่านักเรียนมีความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษสูงขึ้น และผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลางหลังเรียน โดยใช้ในการสอนที่เน้นรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียน การที่นักเรียนสามารถพัฒนาทักษะการเขียนของตนหลังจากได้รับการสอนโดยใช้การสอนที่เน้นรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนนั้นอาจขึ้นอยู่กับปัจจัยดังต่อไปนี้

ประการที่หนึ่ง การสอนที่เน้นรูปแบบการเรียนรู้ในการวิจัยในครั้งนี้ ใช้แนวการแบ่งรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนตามรูปแบบของ Grasha and Reichman (1975) ที่ได้ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยพิจารณาจาก ตัวแปรหรือสภาพการณ์ต่างๆจากการที่ผู้เรียนมีปฏิกริยาทางสังคมกับผู้สอนและผู้เรียนคนอื่นๆ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีของ Vygotsky คือ ทฤษฎี Social Constructivist ซึ่งมีแนวคิดที่สำคัญว่า ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาด้านพุทธิปัญญา คือการเรียนรู้เกิดจากการที่ผู้เรียนได้สร้างองค์ความรู้ของตนจากประสบการณ์เดิม เมื่อมีการปฏิสัมพันธ์กับสังคมไม่ว่าจะเป็นเพื่อนหรือครูผู้สอนที่คอยให้การช่วยเหลือ เสนอแนะเพิ่มเติม จะสามารถช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาศักยภาพของตนก้าวไปในอีกระดับหนึ่ง (Vygotsky, 1978) จะเห็นได้ว่ากิจกรรมการเขียนที่เน้นรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนนั้น นักเรียนจะมีปฏิสัมพันธ์กันตลอดเวลาขณะร่วมกิจกรรม เรียนรู้ แก้ปัญหาร่วมกัน โดยอาศัยความรู้เดิมหรือประสบการณ์ของแต่ละคนร่วมกับการปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนหรือครู จึงเกิดการเรียนรู้หรือสร้างเป็นองค์ความรู้ใหม่ขึ้นด้วยตนเอง เช่น แผนการเรียนรู้ How I get there นักเรียนมีความรู้เดิมเพียงคำศัพท์เกี่ยวกับการบอกทิศทาง เมื่อครูสอนรูปแบบการใช้รูปประโยคโดยการแสดงบทบาทสมมุติ การใช้ใบงานเกี่ยวกับวลีหรือประโยคที่จำเป็น เช่น คำเชื่อมบอกลำดับเหตุการณ์ First, Then..., and Finally และรูปประโยคกริยาช่องที่ 1 ขึ้นต้นประโยคได้โดยไม่ต้องมีประธาน เมื่อได้รับฟังการอธิบายหรือเห็นตัวอย่างนักเรียนก็จะสร้างความรู้ใหม่ที่จะเชื่อมโยงคำศัพท์ที่มีอยู่ร่วมกับรูปประโยคที่ถูกสอนด้วยตนเอง และสามารถนำความรู้เหล่านั้นไปใช้ในการเขียนร่วมกับเพื่อนหรือเขียนเดี่ยวได้อย่างถูกต้อง รวมถึงการตรวจแก้ไขและให้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับงานเขียนของเพื่อนในขั้นสรุปก็ถือเป็นการสร้างความรู้เช่นกัน โดยขณะประเมินนั้นนักเรียนก็จะทราบถึงความรู้เกี่ยวกับศัพท์และหลักไวยากรณ์ที่ตนมีอยู่ และได้เรียนรู้ลีลาวิธีการเขียน ศัพท์ สำนวนและการเรียบเรียงความคิดของผู้อื่นที่หลากหลาย และนำมาปรับใช้กับงานเขียนของตนเองได้

ประการที่สอง การสอนที่เน้นรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนเป็นรูปแบบการสอนที่คำนึงถึงเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคลด้านการเรียนรู้ Skehan(1989) และ อารี พันธุ์มณี (2546) ได้กล่าวไว้ว่า วิธีการเรียนรู้ของผู้เรียน (Learning Style) เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการเรียนของผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนมีความแตกต่างระหว่างบุคคลเป็นพื้นฐาน (Individual Difference) จึงทำให้สติปัญญา ความสามารถ ความสนใจและความถนัดที่แตกต่างกัน ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงได้สอบถามและวิเคราะห์รูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนก่อนการจัดทำแผนการเรียนรู้ ซึ่งจากการวิเคราะห์หา รูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนพบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ รองลงมาคือ แบบแข่งขัน แบบมีส่วนร่วม และแบบพึ่งพา ซึ่งมีจำนวนนักเรียนเท่ากัน ผู้วิจัยจึงได้จัดให้มีกิจกรรมการเรียนที่ตอบสนองและสอดคล้องกับรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือซึ่งรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนส่วนใหญ่ในทุกๆแผน และรูปแบบการเรียนรู้รองลงมาละกัน ไปแต่ละแผนแผนละ3-4 รูปแบบ เพื่อให้ นักเรียนเกิดการเรียนรู้ให้มากที่สุด เพราะวิธีการสอนเพียงวิธีเดียวไม่สามารถที่จะทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้เหมือนกันหมดทุกคน(หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, 2544) ซึ่งรูปแบบการเรียนรู้ที่กล่าวไว้ข้างต้นทุกแบบจะเน้นการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน โดยเฉพาะรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือที่นักเรียนจะต้องได้ทำงานร่วมกับผู้อื่นในลักษณะคู่หรือกลุ่ม แบ่งปันความรู้ ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยนักเรียนที่เก่งกว่าจะคอยให้ความช่วยเหลือนักเรียนที่อ่อนกว่าวิธีการสอนที่สอดคล้องเช่น เทคนิคคู่คิด ที่มักใช้ในการจัดกิจกรรมในขั้นนำเสนอ และขั้นฝึก คือ การระดมความคิดเกี่ยวกับศัพท์ โครงสร้างที่ใช้ในการเขียน การแสดงความคิดเห็นร่วมกันเกี่ยวกับโครงร่างของเรื่องที่จะเขียนว่าจะเขียนอะไร เรียบเรียงความคิดอย่างไรให้น่าสนใจ ดังแผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง Cooking ที่ใช้เทคนิคคิติกกลุ่ม คิติกคู่คิดเดี่ยว (Team-Pair-Solo) โดยนักเรียนจะต้องช่วยกันเขียนวิธีการทำสลัดผลไม้เป็นกลุ่มก่อนเพื่อเป็นแนวทางในการเขียนคู่ นักเรียนจะต้องช่วยกันคิดว่าคู่ของตนจะทำเมนูอะไร มีส่วนผสมอะไรบ้าง การเขียนต้องใช้ศัพท์ ใช้โครงสร้างประโยคอย่างไร และฝึกเขียนร่วมกันซึ่งในขณะที่เขียนนักเรียนจะได้แลกเปลี่ยนความรู้ที่เกี่ยวข้องกับการเขียนให้แก่กันและกัน ซึ่งผลจากการวิเคราะห์ความสามารถทางการเขียนของนักเรียนแต่ละคนในการวิจัยครั้งนี้ พบว่านักเรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือส่วนใหญ่ มีแนวโน้มว่าระดับความสามารถทางการเขียนจะสูงขึ้นเรื่อยๆทุกแผน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักเรียนกลุ่มนี้มีโอกาสได้เรียนรู้โดยใช้เทคนิค วิธีสอนที่สอดคล้องกับรูปแบบของตนเองอย่างต่อเนื่องกว่านักเรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบอื่น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Jame (1962) อังโน พรทิพย์ บุญรอด, 2534) ที่พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นเมื่อได้รับการสอนที่สอดคล้องกับรูปแบบการเรียนรู้ที่ตนเองชอบ ซึ่งก็แสดงให้เห็นว่า การสอนโดยยึดรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเช่นเดียวกับที่ อัจฉรา ธรรมภรณ์

(2531) ได้กล่าวไว้ว่า ถ้าครูจัดสภาพการเรียนการสอนไม่สอดคล้องกับสภาพที่นักเรียนชอบแล้ว ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะต่ำกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนที่สอดคล้องกับรูปแบบการเรียนรู้ที่นักเรียนชอบ เพราะฉะนั้นอาจกล่าวได้ว่า เหตุผลหนึ่งที่ทำให้ความสามารถทางการเขียนของนักเรียนสูงขึ้น และผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 คือ การสอนที่เน้นรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียน

2. การสอนที่เน้นรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนมีส่วนในการส่งเสริมความคิดเห็นต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนให้สูงขึ้น เมื่อนำไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์แล้วความคิดเห็นก่อนเรียนของนักเรียนอยู่ในเกณฑ์ระดับปานกลาง และความคิดเห็นหลังเรียนของนักเรียนอยู่ในระดับดีก่อนไปทางดีมาก และผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านเนื้อหาวิชา ภาษาอังกฤษ ด้านครูผู้สอน ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านสื่อการเรียนการสอน ปรากฏว่าค่าเฉลี่ยความคิดเห็นทุกด้านสูงขึ้นหลังได้รับการสอนที่เน้นรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียน สาเหตุสำคัญที่ทำให้ความคิดเห็นต่อการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นนั้นอาจเนื่องมาจากปัจจัยดังต่อไปนี้ ด้านเนื้อหาวิชา (ภาคผนวก ข, หน้า 94) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่านักเรียนมีความคิดเห็นต่อการเรียนเฉลี่ยหลังเรียนสูงขึ้นมากในข้อที่ว่า นักเรียนชอบเขียนภาษาอังกฤษ วิชาภาษาอังกฤษมีเนื้อหาว่าง่าย สนุกและน่าสนใจ อาจเป็นเพราะผู้สอนได้นำหลักสูตรภาษาอังกฤษมาวิเคราะห์ เลือกและปรับเนื้อหาให้ตรงกับความต้องการและตรงตามสภาพของนักเรียน การจัดการเรียนการสอนแบบค่อยเป็นค่อยไป เนื้อหาที่สอนเริ่มจากง่ายไปยาก พร้อมทั้งมีการสอดแทรกเทคนิคการเขียน เช่น เทคนิคการใช้แผนผังความคิด (Clustering / Mind Mapping) ช่วยให้การเขียนง่ายและตรงประเด็นมากขึ้น ดังที่ ทิพวัลย์ มาแสง (2521, หน้า 17) กล่าวไว้ว่า บทเรียนที่ไม่ยากเกินไป จะทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ เกิดความสำเร็จ มีมานะ และพยายามต่อไป ซึ่งเป็นแรงจูงใจที่ทำให้เกิดการเรียนรู้

ด้านครูผู้สอน (ภาคผนวก ข หน้า 95) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่านักเรียนมีความคิดเห็นเฉลี่ยหลังเรียนสูงขึ้นมากในข้อที่ว่า ครูเป็นผู้ที่มีเทคนิคการสอนที่หลากหลาย สนุกสนาน น่าสนใจ และมีความยุติธรรมในการวัดผลและประเมินผลนักเรียนเท่าเทียมกัน เนื่องจากการสอนที่เน้นรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนผู้สอนได้จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการที่หลากหลาย เพื่อให้สอดคล้องกับการเรียนรู้ของแต่ละบุคคล วิธีการเหล่านี้จะช่วยให้นักเรียนรู้สึกสนุกสนาน ผ่อนคลาย และกระตุ้นความสนใจ ทำให้เกิดการเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว ดังที่ เสี่ยม โตรัตน์ (2533) ได้ให้ความเห็นว่า ครูสอนภาษาที่ดีต้องรู้จักเด็กและสามารถเข้ากับนักเรียนได้ดี รู้ที่จะสร้างบรรยากาศให้แก่ นักเรียน พูดและใช้ภาษาได้ดีพอที่จะเป็นแบบอย่างให้แก่ นักเรียน ได้ นอกจากนี้ในการตรวจวัดประเมินผลงานผู้สอนได้ใช้เกณฑ์ประเมินการเขียนที่ชัดเจนและมีผู้ช่วยตรวจให้คะแนนจึงทำให้นักเรียนมั่นใจได้ว่าผู้สอนมีการวัดผลประเมินผลนักเรียนทุกคนอย่างเท่าเทียม

ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน (ภาคผนวก ข หน้า 96) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นเฉลี่ยหลังเรียนสูงขึ้นมากในข้อที่ว่ากิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ น่าสนใจ มีเทคนิควิธีสอนที่ใหม่อยู่เสมอ อีกทั้งมีกิจกรรมหลากหลายให้ฝึกปฏิบัติทั้งฟัง พูด อ่าน และเขียน และนักเรียนชอบทำกิจกรรมภาษาอังกฤษร่วมกับเพื่อนๆ ทั้งนี้เนื่องจากการสอนที่เน้นรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนยึดหลักการเรียนรู้แบบผู้เรียนเป็นสำคัญ การจัดรูปแบบการเรียนรู้จะ เน้นการบูรณาการกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค วิธีการสอนที่หลากหลาย ไม่ซ้ำซากจำเจ แบบเดิม และตรงกับวิธีการเรียนรู้ของนักเรียนแต่ละคน โดยจะเห็นได้ว่าก่อนจัดทำแผนการจัดการ เรียนรู้จะมีการสอบถามรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนก่อนแล้วจึงเลือกใช้กิจกรรมวิธีสอนให้ สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน ซึ่งรูปแบบการเรียนรู้แต่ละรูปแบบจะมีเทคนิควิธีการสอน ที่สนับสนุนรูปแบบการเรียนรู้ต่างๆอยู่หลายวิธี เช่น รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือมีเทคนิควิธีสอน ที่สนับสนุน เช่น เทคนิคคู่คิด (Think-Pair-Share) เทคนิค Jigsaw เทคนิคโต๊ะกลม (Roundtable) เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2545 มาตรา 24(1) ที่กล่าวถึงแนวทางการจัดการศึกษาว่าต้องจัดกระบวนการเรียนรู้ให้มีเนื้อหาสาระและ กิจกรรมให้สอดคล้องกับความถนัดและความสนใจของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่าง บุคคล นอกจากนี้รูปแบบกิจกรรมที่จัดขึ้นยังเปิด โอกาสให้นักเรียนทุกคนได้แสดงบทบาทและมี ส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น และทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนๆ เช่น การเล่นเกม การระดมพลัง สมองในการคิดเรื่องที่จะเขียนเป็นกลุ่มหรือคู่ การให้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับงานเขียนของเพื่อน เมื่อกิจกรรมการเรียนการสอนมีความเหมาะสมก็จะส่งผลให้นักเรียนมีความสุข สนุกสนาน ผ่อนคลายส่งผลให้นักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น

ด้านสื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (ภาคผนวก ข, หน้า 97) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นเฉลี่ยหลังเรียนสูงขึ้นมากในข้อที่ว่า การใช้สื่ออุปกรณ์ทำให้การเรียน ภาษาอังกฤษสนุกสนานเพลิดเพลิน ช่วยให้นักเรียนจดจำและเก็บประสบการณ์ที่เกิดจากการเรียนรู้ ได้ดี อีกทั้งสื่อที่มีสีสันสวยงาม ทันสมัยจะดึงดูดความสนใจและกระตุ้นการเรียนรู้ได้ดี อาจเนื่องมาจาก ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในการวิจัยครั้งนี้ มีการใช้สื่อที่หลากหลาย เหมาะสมกับ วัตถุประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหาของเรื่องที่เรียน ประกอบด้วยสื่อของจริง เกม บัตรภาพ พร้อม ใบงานที่มีสีสันสวยงาม ทำทาสความสามารถ และเหมาะสมกับวัยของนักเรียน ดังแผนการจัดการ เรียนรู้ที่ 1 Cooking มีการนำสื่อของจริง คือ อุปกรณ์และผลไม้ต่างๆ เพื่อสาธิตการทำสลัดผลไม้ การใช้บัตรภาพที่มีขนาดใหญ่และมีสีสันสวยงามในการแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจ ในแผนจัดการเรียนรู้ที่ 4 The beautiful place การใช้เกม สื่อการเรียนการสอนที่น่าสนใจช่วยให้นักเรียนเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วและมีความสุขกับการเรียนภาษาอังกฤษยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ

พันธ์ศรี ลิทธิชัย (2530 อ้างใน ไอริน สิงห์ดา, 2544) ที่ศึกษาถึงผลสัมฤทธิ์และเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ด้วยวิธีสอนโดยใช้เพลงประกอบกับวิธีสอนตามคู่มือครู พบว่ามีความแตกต่างด้านผลสัมฤทธิ์และเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ส่วน สิริลักษณ์ เฟื่องกาญจน์ (2531) ที่ศึกษาผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการรู้ความหมายคำศัพท์และเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยมีเกมประกอบและไม่มีเกมประกอบ พบว่าเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง ซึ่งเรียนโดยมีเกมประกอบสูงกว่ากลุ่มควบคุมซึ่งเรียนโดยไม่มีเกมประกอบ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 จะเห็นได้ว่าการใช้สื่อการเรียนการสอนที่เหมาะสมไม่เพียงเป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยให้การเรียนการสอนประสบความสำเร็จแต่ยังช่วยให้เกิดความคิดเห็นที่ดีอีกด้วย ดังที่ ศรีวิชัย วรณประเสริฐ (2525) กล่าวว่า วิชา การเรียนการสอนช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และประทับใจ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ อันเป็นบ่อเกิดแห่งเจตคติที่ดีต่อการเรียนการสอนนั้นๆ

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยในครั้งนี้ ผู้ทำวิจัยได้ทำการทดลองด้วยตนเองจึงพบปัญหาและข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อไป

ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอน

1. ควรสอนเทคนิคการเขียนอื่นๆเป็นพื้นฐานให้แก่แก่นักเรียนก่อนที่จะใช้แผนการสอน เช่น การเขียนผังมโนทัศน์ การให้ข้อมูลย้อนกลับ (Peer Review) เป็นต้น
2. ครูควรเลือกเนื้อหาและระดับของภาษาให้เหมาะสมกับกลุ่มผู้เรียน นอกจากนี้ควรสอนเนื้อหาที่มีความง่ายไปสู่เนื้อหาที่มีความยาก
3. ควรสอนซ่อมเสริมแก่นักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์การประเมินการเขียนในแต่ละแผนการสอน ก่อนที่จะใช้แผนต่อไป

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรจะมีการศึกษาวิจัยเรื่อง การสอนที่เน้นรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนในวิชาอื่นๆ เช่น สังคมศึกษา คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ เป็นต้น
2. ควรเพิ่มระยะเวลาในการทดลองเพิ่มมากขึ้นเพื่อให้แก่นักเรียนได้พัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษได้ดียิ่งขึ้น